

Mezey Katalin
HÚSZ CENTIVEL A FÖLD FÖLÖTT

Ferenczes István születésnapjára

A lankásabb oldalon vagy a meredekebb erdei ösvényeken, pokróccal, kisszékekkel, degesz hátizsákokkal megpakolva, nemzetiszín-szalagos szalmakalapban vagy „NY” monogramos baseballsapkában felkapaszkodó zarándokok serege pünkösöd szombatján ellepi a Kis- és Nagysomlyó-hegy közötti völgyet, a nyeret, a Hármashalom-oltárral szembeni és körülötte nyíló szelíd domboldalakat. A katolikus egyház által 1444 óta elismert kegyhelyen több száz éve gyülekeznek ilyenkor a csíksomlyói Szűz Mária lábaihoz a székelyföldi és moldvai magyar hívek, akik falujukból, városukból elindulva, virággal díszített zászlók és keresztlaják alatt, imádkozva és énekelve akár több napot is gyalognak vagy lovagolnak, míg a búcsú előestéjén célba érnek.

Az esemény az utóbbi harminc évben a szemünk láttára vált a Kárpát-medence minden tájáról, sőt, a világ minden szögletéből különvonatokkal, autóbuszokkal, autókkal érkező sok száz ezer zarándok találkozóhelyévé. A havasok távoli koszorújával határolt, megindítóan szép és szabad égbolt alatt itt gyűlik össze évente egyszer a világ hívő magyarsága, hogy a hálaadó szentmise alkalmával egymással és a teremtő Istennel is egy levegőt szívjon.

Nemegyszer köztük voltunk mi is, messziről érkezett, korosabb házaspár, akik azon izgulnak, hogy a zarándokúttal járó megpróbáltatások ellenére időre felkapaszkodjanak a nyeregbe. Többnyire a rövidebb, bár meredekebb oldalt, az erdei utat választottuk, meg-megpihenve útközben. Így volt ez akkor is, amikor a fák között egyszer csak észrevettük kedves költő barátunkat. Elegáns, fekete öltönyben, kihajtott gallérú, hibátlanra vasalt fehér ingben, fényes fekete félcipőben, hosszú nyelvű esernyővel a kezében lépdelt az erdei úton, pontosan úgy, ahogy ünnepi szentmisére illik menni. Nem volt nála se kabát, se hátizsák, se pokróc, de még kisszék sem. És mintha nem is a köves, rögös ösvényen haladt volna, hanem legalább húsz centivel fölötte.

- Pista, te csak ilyen legényesen? Mint egy igazi székely úr? - nevetett rá János a baráti kézfogások és hátba veregetések után, az összetalálkozás örömeivel.

- Hát persze! Úgy kell - felelte barátunk, és mint a góbé viccek székelye, többet nem is tett hozzá.

Immár együtt ballagtunk fel a nyeregbe, ő is letelepedett a pokrócunkra, az egyre hevesebb napsütésben ivott meglangyosodott vizű üvegünkől, és velünk együtt sorakozott fel a szentáldozáshoz. A szentmise előtt és után pedig szakadatlanul a közös írói, lapszerkesztői gondokról, az irodalmi élet aktualitásairól folyt a szó, és a mindenféle nehézségekről, sürgető bajokról. Aztán egy meghitt és felemelő élménnyel gazdagabban, a hatalmas, békésen széledező tömeggel együtt mi is elhagytuk a nyeret. Megegyeztünk minden fontos dologban: hányra menjünk hozzájuk látogatóba, milyen közös programokat tervez, mi az, amit a környéken föltétlen látnunk kell... Megegyeztünk mindenről, ami csak beleférhetett csíksomlyói látogatásunk napjaiba.

Jóval később jutott eszembe, még mindig tűnődve elegáns búcsúi megjelenésén, hogy Ferenczes Istvánnak mint koszorús költőnek és mint a *Székelyföld*, a Hargita megyei kulturális havilap alapító-főszerkesztőjének nyilván foglalt helye volt a Hármashalom-oltár előtti szék-sorokban, ahol a helyi és magyarországi Nagyon Fontos Személyek: köztársasági elnökök, miniszterek, képviselők, polgármesterek ülnek. De sem a kiemelt vendégek jogával nem élt: nem ült autóba, hogy régi megszokottságától eltérve, kényelmesen „felkarikázzon” a hegyre, se nem tartotta többre a VIP-vendégek illusztris csapatát a régi költőbarátok társaságánál. A kényelmes székek helyett gyepre terített pokrócunkat választotta, ahol a liturgia rendje szerint együtt térbetyült velünk - alföldiesen szólva - az Úristen színe előtt.

Így volt.

Így legyen - újabb hosszú évtizedek múltán - néhány emelettel feljebb, Isten országában is.

De addig még sok boldog, jó egészségben megélt esztendő-t kívánok Ferenczes Istvánnak, a nagyszerű költőnek, írónak, szerkesztőnek, a régi jóbarátnak, a hús centivel a föld felett járó, elegáns székely úrnak.